

kår er det nødvendigt, at der udvikles et miljø-sikret afkastbegreb som et alternativ til det nuværende maksimalafkast i privatøkonomiske investeringsbeslutninger. Også dette arbejde bør regeringen igangsætte snarest.

For afslutningsvis at vende mig til det, som også er forespørgslens emne, nemlig udenrigspolitikken, har vi en tilsvarende brydning mellem den privatøkonomiske konservatisme og bestræbelserne på at bekæmpe global fattigdom, forebygge konflikter, forebygge knægtelse af menneskerettighederne og bremse skaderne på det globale miljø. Vi har en konflikt mellem kommerciel gevinst og globale hensyn og etik. Denne konflikt har vi selvfølgelig længe kendt på ulandsbistandsområdet, men den dukker også op, når vi tager udenrigspolitiske initiativer i øvrigt. Nogle af os oplevede den i forbindelse med den Tibethøring. Folketinget netop har afholdt, og vi ser den selvfølgelig også i EU-sammenhæng, når EU har vanskeligt ved at fastholde linjen om beskyttelse af menneskerettighederne, hvis der står for store handelsordrer på spil. Vi har også mødt den i den hjemlige politik, hvor dansk erhvervsliv har svært ved at finde sin placering, når der pludselig viser sig et nyt marked som det i Burma, men heldigvis har regeringen haft en fast linje i disse sager og har vist, at også andre end de kommercielle hensyn tilgødeses.

Ud over de eksempler, jeg her har nævnt, vil jeg gerne understrege, at når det gælder landminer og forbudet mod landminer – herunder en sikring af, at den hjemlige politik hjemligt er i overensstemmelse med den politik, Danmark fører internationalt – har regeringen haft en fast og sikker hånd.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi fra radikal side ønsker at fastholde den nuværende linje for ulandsbistanden. Vi fik topkarakterer i efteråret, da OECD ved sin turnusgennemgang gennemgik den danske bistand, og det fremgår klart af regeringsgrundlaget, at det også er noget, regeringen har forpligtet sig til. Der står i regeringsgrundlaget, at regeringen vil fastholde udviklingsbistanden på det vedtagne niveau og vil fortsætte den aftalte gradvise optrapning af miljø- og katastrofefonden med udvidelsen af anvendelsesområdet her i 1996, ligesom regeringen også vil fortsætte øststøtteprogrammerne. Det er en vigtig målsætning for regeringen, i og med at vi dermed gør en indsats for at bremse fattigdomsudviklingen, fjerne en vigtig årsag til verdensomspændende konflikter og prøve at få en bedre etik ind i billedet på globalt plan.

Men de eksempler, jeg har nævnt, viser også, at der er et problem. Det er ikke noget folkeligt problem, for jeg er ikke i tvivl om, at regeringen har en massiv folkelig opbakning til at videreføre en sådan udenrigspolitisk linje, men der kommer et problem, når danske arbejdspladser og økonomiske interesser kommer i klemme. Jeg synes, det er vigtigt at gøre sig klart, at regeringens opgave er at føre en udenrigspolitik, som lægger vægten på etikken og på den globale forpligtelse, og det må også være et budskab til dansk erhvervsliv, at selv om Folketinget ikke har udstedt forbud i bestemte sammenhænge eller vedtaget tvangsforanstaltninger, kan dansk erhvervsliv ikke frigøre sig for et etisk ansvar. Det er selvfølgelig i den sidste ende et spørgsmål mellem virksomhederne og forbrugerne, men jeg tror, vi alle sammen som forbrugere forventer os noget af dansk erhvervsliv.

Den vigtigste opgave på det udenrigspolitiske område i de kommende måneder er selvfølgelig EU-konferencen og udvidelsen af EU mod Øst. Det er her, vi i høj grad skal koncentrere vores indsats. Mulighederne for at skabe et samlet Europa er anstrengelserne værd, men det skal være et samlet Europa, som beskytter de kulturelle rødder i de enkelte lande. Fra radikal side ønsker vi ikke nogen tendenser i føderal retning.

Lad mig slutte af med at sige, at når der intet alternativ er til den siddende regering – det fremgår tydeligt, og det er vi i øvrigt ikke kede af fra radikal side – er det egentlig ganske rart, at det er en handlekraftig regering, som netop er i stand til at forene behovet for at lægge en sund økonomisk linje med en visionær linje, både indenrigs- og udenrigspolitisk.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Da hr. Estrup selv kom ind på det, hr. Estrup kaldte nogle retspolitiske problemer med den lov, der ligesom var med til at skabe en vis spænding ved folketingsårets afslutning – som hr. Estrup også var inde på – vil jeg godt stille hr. Estrup et par spørgsmål. Det er nemlig min opfattelse, at der trods alt er en gammel tradition for retspolitiske overvejelser hos Det Radikale Venstre, og at Det Radikale Venstre stadig gør sig sådanne overvejelser.

Jeg vil forbigå hr. Estrups bemærkning om, at man kunne drage en sammenligning med fritstillede lønmodtagere på arbejdsmarkedet, selv om tankegangen er original – og så går jeg videre: Jeg vil godt spørge hr. Estrup, om ikke hr.